

Sygn. akt I C 550/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Arkadiusz Ziarko

Protokolant: sekr. sąd. Marta Kreczkowska - Żyrkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa C. M.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 58.374 (pięćdziesiąt osiem tysięcy trzysta siedemdziesiąt cztery) zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 15 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.260,59 (siedem tysięcy dwieście sześćdziesiąt 59/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Arkadiusz Ziarko

Sygn. akt I C 550/17

UZASADNIENIE

Powód C. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 58.374 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, iż jego samochód marki O. (...), nr rej. (...), skradziony w dniu 8 listopada 2013 r., był w tym okresie ubezpieczony od uszkodzenia, zniszczenia lub utraty (autocasco) w pozwanym Towarzystwie. Pozwane Towarzystwo odmówiło wypłaty odszkodowania za kradzież. Dochodzona pozwem kwota stanowi wartość pojazdu wskazaną w P. w chwili zawierania umowy ubezpieczenia. (k.2-6 akt I C 2584/14).

Pozwane Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, wywodząc, iż złożone przez powoda dokumenty sprzedaży pojazdu nie są autentyczne, nie nastąpiło więc skuteczne przejście na powoda własności pojazdu. W konsekwencji powód wystąpił z roszczeniem, które mu nie przysługuje. (k.56-58 akt I C 2584/14).

Sąd Rejonowy w Olsztynie rozpoznał sprawę pod sygnaturą I C 2584/14 i w dniu 9 lutego 2016r. wydał wyrok uwzględniający powództwo (k. 131).

Od powyższego pozwany wniósł apelację zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w pkt. I i III. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego. Pozwany wskazał, że powództwo podlegało odrzuceniu z

uwagi na fakt, że powód nie nabył pojazdu w dobrej wierze, wskutek czego nie jest jego właścicielem i nie należy mu się odszkodowanie za jego spalenie. Pozwany zarzucił też Sądowi niedopuszczenie wnioskowanych przez pozwanego dowodów pomimo ich znaczenia dla rozstrzygnięcia. Pozwany zarzucił również Sądowi nieuwzględnienie złożonych przez niego kserokopii pomimo niekwestionowania okoliczności płynących z ich treści. Podobnie Sąd przyjął błędne domniemanie dobrej wiary po stronie powoda przy zakupie pojazdu, chociaż okoliczności sprawy nie wskazują na podstawy do przyjęcia takiego domniemania. Pozwany wniósł o zmianę wyroku w pkt. I i oddalenie powództwa a w zaskarżonej części, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zmianę wyroku w pkt. III i zasądzenie kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy w Olsztynie z w sprawie IX Ca 479/16, uwzględniając apelację pozwanego w dniu 23 listopada 2016r. uchylił zaskarżony wyrok w zaskarżonej części i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie, wraz z kosztami za instancję odwoławczą. Sąd zgodził się z apelacją. Sąd ten wskazał, że sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy będącej podstawą powództwa. Sąd nie zbadał merytorycznych zarzutów wskazanych w odpowiedzi na pozew. Gdyby okazały się one zasadne, w świetle § 5 ust. 9 OWU roszczenie powoda nie zasługiwałoby na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał też, że Sąd Rejonowy bezzasadnie przyjął wnioski dowodowe pozwanego za warte w piśmie procesowym w dnia 13 maja 2015r. za spóźnione, skoro były one jedynie rozwinięciem tez dowodowych wskazanych w odpowiedzi na pozew wniesionej w terminie. Dodatkowo Sąd Rejonowy winien był rozstrzygnąć, według jakiego prawa należy dokonać oceny nabycia pojazdu w dobrej wierze, skoro do zawarcia umowy sprzedaży doszło na terenie Niemiec.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2012 r. r. powód kupił za kwotę 12.500 euro pojazd marki O. w komisie samochodowym (...). S. w Niemczech, miejscowości B.. W trakcie zakupu powodowi towarzyszył wuj W. K., który tłumaczył rozmowy ze sprzedawcą. Powód oglądał w komisie interesujące go pojazdy i zdecydował się na zakup samochodu O. (...). W komisie powoda oraz jego wujka obsługiwała osoba pochodzenia tureckiego. Dysponowała ona kluczami od pojazdów i udostępniała pojazdy, które wzbudziły zainteresowanie powoda. Osoba ta dysponowała dokumentami pojazdu, które okazała na życzenie powoda i jego wujka. Powód wręczył osobie obecnej na terenie komisji pieniądze. Ta weszła do biura i wróciła z fakturą zakupu i dokumentami pojazdu. Powód otrzymał tzw. „brief”, w którym wpisani byli wszyscy poprzedni właściciele pojazdu. Pod fakturą znajdowały się pieczętki i podpis. Na rachunku zapisana była nazwa komisji. Powód nie wylegitymował sprzedawcy ani też nie poprosił go o przedłożenie umowy komisowej zawartej z właścicielem pojazdu. Powód uzyskał od sprzedawcy dokumenty niezbędne do rejestracji pojazdu (F. i F.) i sprowadzenia go legalnie do Polski.

(dowód: zeznania powoda – k. 109-110, k. 485-485v, zeznania świadka W. K. – k. 285v-286)

Komis samochodowy KFZ-Handel K. S. w Niemczech, miejscowości B. jest prowadzony przez S. K., który zatrudnia 2 osoby – swojego bratanka oraz pracownika technicznego, przygotowującego pojazdy do sprzedaży. Obsługą klientów zajmuje się on oraz bratanek. S. K. nie posiadał w swoim komisie pojazdu O. (...). Nie zawierał z powodem umowy sprzedaży pojazdu. Umowy takiej nie zawierał żaden z pracowników właściciela komisji. Od roku 2006 komis nie posługuje się pieczęcią zamieszczoną na fakturze posiadanej przez powoda. Pieczęć została wyrzucona. Właściciel komisji nie zabezpiecza druków umów i faktur. Są one łatwo dostępne. Podobnie jak pieczęć. W komisie(...). S. zdarzały się włamania.

(dowód: zeznania świadka S. K. – k. 337-340 / 402-403)

W dniu 10 stycznia 2013 r. powód zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia OC, AC i (...) pojazdu. Ubezpieczenie obejmowało okres od 10 stycznia 2013 r. do 10 stycznia 2014 r. Suma ubezpieczenia AC została ustalona na kwotę

58.374 zł, przy czym strony umowy ubezpieczenia, za dodatkową składkę ubezpieczeniową, ustaliły tzw. „utrzymanie sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy”, co zobowiązywało ubezpieczyciela do ustalenia odszkodowania za kradzież pojazdu w wysokości sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy (bezsporne, vide: umowa ubezpieczenia – k.18-21, ogólne warunki ubezpieczenia autocasco – k.22-33, 72-76, polisa – k. 66-67 akt I C 2584/14)

Do zawartej z pozwanym polisy ubezpieczeniowej pozwany przedłożył dokumenty potwierdzające, iż samochód przeszedł procedury niezbędne do zarejestrowania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej,

(bezsporne, vide: akta szkody: zaświadczenie potwierdzające uiszczenie podatku od towarów i usług lub brak obowiązku uiszczenia tego podatku z tytułu przywozu środka transportu z terytorium innego państwa członkowskiego k.10-11, decyzja nr K.5410.425.2013 k. 12, dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju od nabytego wewnątrz wspólnotowo samochodu osobowego niezarejestrowanego wcześniej na terytorium kraju k. 14 akt I C 2584/14)

Pomiędzy 08 a 09 listopada 2013 r. samochód O. został skradziony z parkingu przy hotelu (...) znajdującego się przy ul. (...) w miejscowości B. w Niemczech. (bezsporne, vide: akta postępowania likwidacyjnego dodatkowe informacje o szkodzie; zaświadczenie o złożeniu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 34 akt I C 2584/14)

W dniu 14 listopada 2013 r. powód zgłosił pozwanemu szkodę, tj. fakt kradzieży jego pojazdu. W dniu 9 stycznia 2014 r. powód wyrejestrował przedmiotowy pojazd. (bezsporne, vide: akta postępowania likwidacyjnego, potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody k. 36 akt I C 2584/14)

W toku postępowania likwidacyjnego pozwane Towarzystwo podjęło decyzję o odmowie zaspokojenia zgłaszanych przez powoda roszczeń.

(bezsporne, korespondencja (...) Towarzystwo (...) z dnia 2 kwietnia 2014 r. k. 37 akt I C 2584/14)

Ubezpieczyciel zlecił weryfikację nr VIN pojazdu powoda A. U., prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie pozyskiwania informacji i weryfikacji zagranicznych dokumentów pojazdów. Zgodnie z poczynionymi przez nią ustaleniami, w chwili nabycia pojazdu przez powoda O. (...) był wyrejestrowany przez jej właściciela ((...)/Selgros G..f. (...) & Co.) z uwagi na szkodę całkowitą w pojeździe.

(dowód: zeznania świadka A. U. – k. 453, dokumenty pojazdu wraz z tłumaczeniami – k. 80-84, zdjęcia – k. 85-84 i k. 292)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości z wyjątkiem żądania co do odsetek za jeden dzień.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez powoda oraz dokumentów znajdujących się w aktach postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez pozwanego, których wiarygodności żadna ze stron nie kwestionowała, a także na podstawie dokumentów przedłożonych w toku postępowania przez stronę pozwaną.

Sąd dał wiarę przedłożonym przez strony dokumentom, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości

Należało dać wiarę zeznaniom przesłuchanych świadków i powoda, gdyż były one spójne i logiczne, korespondowały z powyższym materiałem dowodowym, a bezpośrednim kontakcie brzmiały przekonująco.

W tym miejscu wskazać należy, iż zarówno fakt dokonania kradzieży pojazdu powoda, fakt ubezpieczenia AC tego pojazdu w pozwanym towarzystwie oraz zasada odpowiedzialności pozwanego nie były sporne pomiędzy stronami.

Zgodnie z poczynionymi przez Sąd ustaleniami, powód nie nabył pojazdu od jego podmiotu wpisanego jako właściciel. Ocenic należało zatem, czy powód mógł stać się jego właścicielem oraz czy jego uprawnienie do uzyskania odszkodowania z tytułu ubezpieczenia autocasco (w związku z utratą pojazdu) jest zależne od prawa własności.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie było to, że łącząca strony umowa ubezpieczenia autocasco została zawarta z uwzględnieniem ogólnych warunków ubezpieczenia obowiązujących w pozwanym towarzystwie z dnia 10 stycznia 2013 r., zwanych dalej OWU. Okolicznością bezsporną i wynikającą z akt postępowania likwidacyjnego było też to, że pozwany odmówił zaspokojenia roszczenia powoda z tytułu kradzieży pojazdu marki O. (...) powołując się przy tym na zapis § 5 ust. 9 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia, zgodnie z którym ochroną ubezpieczeniową nie są objęte szkody w pojeździe stanowiącym własność osoby innej niż wymieniona w Umowie jako Ubezpieczony. Z tym stanowiskiem pozwanego nie zgadzał się powód, stąd też kluczową kwestią było rozstrzygnięcie czy w niniejszej sprawie spełnione zostały przesłanki przywołanego powyżej paragrafu OWU, a jeśli tak, to czy – tak jak to przyjął pozwany – powinno to skutkować odmową przyznania odszkodowania.

Na wstępie tej części rozważań wskazać należy, że pozwany odmowę wypłaty odszkodowania powodowi wyprowadzał z przedstawienia przez powoda nieautentycznej faktury VAT, która była dowodem na skuteczne nabycie przez powoda przedmiotowego pojazdu. Wskazując na to pozwany cytował § 5 ust. 9 OWU, zgodnie z którym ochroną ubezpieczeniową nie są objęte szkody w pojeździe stanowiące własność osoby innej niż wymieniona w umowie jako ubezpieczony. Pozwany w odpowiedzi na pozew powołał się na cytowany paragraf Ogólnych Warunków Umowy.

Pojazd zakupiony przez powoda na terenie Niemiec został w Rzeczypospolitej Polskiej zarejestrowany, powód przy zawieraniu z pozwanym umowy ubezpieczenia przedłożył wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania, iż pojazd przekroczył granice kraju legalnie. Na gruncie przedłożonych przez powoda dokumentów pozwany w chwili zawierania polisy nie kwestionował legalności i autentyczności przedstawionych dokumentów. Pozwany w odpowiedzi na pozew powołał się jedynie na wskazywany już zapis OWU.

W swoich zeznania powód wskazał, iż osoba, która wystawiała podważaną przez stronę pozwaną fakturę VAT, była osobą, która miała kluczyki, aby prezentować samochody, swobodnie poruszała się po terenie komisju. Nie sposób zarzucić też powodowi braku staranności przy zawarciu umowy. Powód zapoznał się z dokumentami pojazdu, które były w posiadaniu sprzedawcy. Otrzymał fakturę VAT na druku opatrzonym nazwą komisju oraz pieczęcią. Osoba ta miała dostęp do kluczy zarówno do pojazdów jak i kluczy do budynku komisju.

Nie stanowi oznak zwykłej przezorności dociekanie po stronie kupującego, czy druki faktury są autentycznymi drukami, którymi posługuje się komisju; czy zamieszczona pod rachunkiem pieczęć przedsiębiorcy jest aktualną pieczęcią, czy osoba posiadająca klucze do pojazdów w komisju jest osobą zatrudnioną przez właściciela komisju (lub jej właścicielem), czy w zakresie kompetencji tejże osoby jest kontakt z klientem. W ocenie Sądu zbędnym byłoby również żądanie okazania umowy komisju. Tego typu umowy zwykle zawierają postanowienia o wynagrodzeniu komisanta, co może wpłynąć niekorzystnie na uzyskanie ceny dla komitent. Dowodem podjętych z najwyższą starannością działań po stronie powoda było również przybranie do pomocy przy zakupie pojazdu wuj, który miał doświadczenie w zakupie pojazdów na terenie Niemiec, wiedział, jakie dokumenty pojazdu należy uzyskać od zbywcy aby zarejestrować pojazd i legalnie przekroczyć granicę.

W tym zakresie Sąd w pełni dał wiarę powodowi oraz świadkowi W. K.. Ich zeznania były spójne, logiczne, konsekwentne i spontaniczne. Powód oraz świadek wykazali się pewnością siebie w udzielanych informacjach a ich wypowiedzi były szczere.

Zgodnie z art. 4 ust 1 pkt a) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego I Rady (WE) Nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (R. I) (Dz.U.UE L z dnia 4 lipca 2008 r.) umowa sprzedaży towarów podlega prawu państwu, w którym sprzedawca ma miejsce zwykłego pobytu.

Wobec zawarcia umowy w Niemczech właściwe jest prawo niemieckie w szczególności §929-936 odpowiednika polskiego kodeksu cywilnego, tj. B. G. (...). (tłumaczenie k. 273-274)

§ 929 E. und Ü.

Z. Ü. des E. an einer beweglichen S. ist erforderlich, dass der E. die S. dem E. übergibt und beide darüber einig sind, dass das E. übergehen soll. I. der E. im B. der S., so genügt die E. über den Ü. des E..

§ 929a E. bei nicht eingetragem S.

(1) Z. Ü. des E. an einem S., das nicht im S. eingetragen ist, oder an einem A. an einem solchen S. ist die Ü. nicht erforderlich, wenn der E. und der E. darüber einig sind, dass das E. sofort übergehen soll.

(2) J. T. kann verlangen, dass ihm auf seine K. eine öffentlich beglaubigte U. über die V. erteilt wird.

§ 930 B.

I. der E. im B. der S., so kann die Ü. dadurch ersetzt werden, dass zwischen ihm und dem E. ein R. vereinbart wird, vermöge dessen der E. den mittelbaren B. erlangt.

§ 931 A. des H.

I. ein D. im B. der S., so kann die Ü. dadurch ersetzt werden, dass der E. dem E. den A. auf H. der S. abtritt.

§ 932 G. E. vom N.

(1) D. eine nach § 929 erfolgte V. wird der E. auch dann E., wenn die S. nicht dem V. gehört, es sei denn, dass er zu der Z., zu der er nach diesen V. das E. erwerben würde, nicht in gutem G. ist. In dem F. des § 929 S. 2 gilt dies jedoch nur dann, wenn der E. den B. von dem V. erlangt hatte.

(2) Der E. ist nicht in gutem G., wenn ihm bekannt oder infolge grober F. unbekannt ist, dass die S. nicht dem V. gehört.

§ 932a G. E. nicht eingetragener S.

G. ein nach § 929a veräußertes S. nicht dem V., so wird der E. E., wenn ihm das S. vom V. übergeben wird, es sei denn, dass er zu dieser Z. nicht in gutem G. ist; ist ein A. an einem S. G. der V., so tritt an die S. Ü. die E. des M. an dem S..

§ 933 G. E. bei B.

G. eine nach § 930 veräußerte S. nicht dem V., so wird der E. E., wenn ihm die S. von dem V. übergeben wird, es sei denn, dass er zu dieser Z. nicht in gutem G. ist.

§ 934 G. E. bei A. des H.

G. eine nach § 931 veräußerte S. nicht dem V., so wird der E., wenn der V. mittelbarer B. der S. ist, mit der A. des A., anderenfalls dann E., wenn er den B. der S. von dem D. erlangt, es sei denn, dass er zur Z. der A. oder des B. nicht in gutem G. ist.

§ 935 K. gutgläubiger E. von abhanden gekommenen S.

(1) Der E. des E. auf G. der §§ 932 bis 934 tritt nicht ein, wenn die S. dem E. gestohlen worden, verloren gegangen oder sonst abhanden gekommen war. D. G. gilt, falls der E. nur mittelbarer B. war, dann, wenn die S. dem B. abhanden gekommen war.

(2) D. V. finden keine A. auf G. oder I. sowie auf S., die im W. öffentlicher V. oder in einer V. nach § 979 A. 1a veräußert werden.

§ 936 E. von R. D.

(1) I. eine veräußerte S. mit dem R. eines D. belastet, so erlischt das R. mit dem E. des E.. In dem F. des § 929 S. 2 gilt dies jedoch nur dann, wenn der E. den B. von dem V. erlangt hatte. E. die V. nach § 929a oder § 930 oder war die nach § 931 veräußerte S. nicht im mittelbaren B. des V., so erlischt das R. des D. erst dann, wenn der E. auf G. der V. den B. der S. erlangt.

(2) D. R. des D. erlischt nicht, wenn der E. zu der nach A. 1 maßgebenden Z. in A. des R. nicht in gutem G. ist.

(3) S. im F. des § 931 das R. dem dritten B. zu, so erlischt es auch dem gutgläubigen E. gegenüber nicht.

W szczególności w świetle ustalonych w sprawie okoliczności istotna jest treść §929 (...), zgodnie z którym do przeniesienia własności rzeczy ruchomej konieczne jest przeniesienie posiadania i zgodna wola właściciela i nabywcy.

Zgodnie zaś z §932 (...) przeniesienie własności zgodne z §929 (...) następuje również, gdy zbywca jest osoba nieuprawnioną, pod warunkiem przeniesienia posiadania, chyba że nabywca nie działa w dobrej wierze.

Nie działa w dobrej wierze, gdy wie, że zbywca nie jest właścicielem, bądź nie wie tego na skutek rażącego niedbalstwa.

Dalszy wyjątek wprowadza §935 (...), który wyłącza nabycie własności przewidziane w powyższych przepisach (...) co do rzeczy zaginionych, w szczególności ukradzionych bądź w inny sposób utraconych przez właściciela.

W tym miejscu należy podkreślić, że w sprawie nie była podnoszona okoliczność utraty spornego samochodu przez właściciela. Niesporna zresztą była okoliczność zgłoszenia kradzieży niemieckiej policji i prowadzenia przez policję niemiecką bezskutecznego dochodzenia w celu ustalenia jej sprawców. W tych warunkach okoliczności objęte dyspozycją § 935 (...) nie będą przedmiotem dalszych analiz.

Zwrócić należy uwagę, że w Niemczech do skutecznego zbycia samochodu konieczne jest posiadanie samochodu oraz dokumentów F. (polska karta pojazdu) i F. (polski dowód rejestracyjny) przez zbywcę, a następnie przeniesienie posiadania samochodu w wykonaniu zawartej umowy sprzedaży z powyższymi dokumentami. Jeżeli zbywca jest w posiadaniu samochodu i powyższych dokumentów i przekazuje je nabywcy w ramach dokonanej sprzedaży, to następuje skuteczne przeniesienie własności. Jedynie w sytuacji istnienia szczególnych okoliczności (A. ≈ punkty zaczepienia, wskazówki), które musiały wzbudzać podejrzenia nabywcy, a które ten zignorował, można mu przypisać brak dobrej wiary (vide ww. przepisy). Nawet fakt dokonywania sprzedaży na ulicy sam w sobie nie musi budzić wątpliwości nabywcy. (vide wyrok niemieckiego sądu najwyższego Der (...) z dnia 1 marca 2013 r., w sprawie I A. V ZR 92/12 udostępniony na stronie openJur.de, w szczególności nb 19-22)

Nabycie w niemieckim Autokomisie przy jednoczesnej prezentacji kilku pojazdów, swobodnym dysponowaniu pojazdami, korzystaniu z biura, wystawieniu dokumentów sprzedaży, przekazaniu wszystkich powyższych dokumentów, samochodu z kluczykami i związanych z nim rzeczy zdecydowanie wyklucza jakiegokolwiek wątpliwości.

Sam fakt nie uwidocznienia w F. zmiany nabywcy, w szczególności nie wpisanie A. w miejsce poprzedniego właściciela sam przez się nie może być uznany za okoliczność budzącą jakiegokolwiek wątpliwości nabywcy (wyrok niemieckiego sądu apelacyjnego w Düsseldorf z dnia 11 lutego 2009 r. w sprawie I-11 U 24/08, / O. D. U. verkündet am 11.02.2009, A.: I-11 U 24/08, udostępniony na stronie judicialis.de, nadto wyrok niemieckiego sądu okręgowego w München w sprawie I AZ.: 20 O (...) M. I AZ.: 20 O (...))

Można tylko nadmienić na marginesie, że sędzia sprawozdawca w niniejszej sprawie skonsultował powyższy tok rozumowania z trzema sędziami niemieckimi z trzech różnych sądów AG K., LG H. i OLG H.. Powyższa wykładnia powyższych przepisów prawa niemieckiego nie budzi najmniejszych wątpliwości. Do skutecznego nabycia samochodu

w Niemczech wystarczy spełnienie liberalniejszych wymogów niż przewidują analogiczne przepisy w polskim prawie, w szczególności w art. 169 Kc. W Polsce samochody są bardziej luksusowym dobrem niż w Niemczech.

Do skutecznego zbycia pojazdu wystarczy posiadanie samochodu i F. (ewentualnie także F.) i przekazanie ich nabywcy. Fakt, że A. nie jest wpisany jako właściciel do F. nie stanowi przeszkody do nabycia własności pojazdu, nie jest niczym szczególnym przy sprzedaży samochodu przez A.. Dobra wiara nabywcy przy sprzedaży dokonanej w powyższych warunkach nie budzi żadnych wątpliwości.

Nie budzi w tych warunkach wątpliwości skuteczność nabycia własności tak spornego pojazdu przez powoda.

Bez znaczenia jest adnotacja o wyrejestrowaniu spornego pojazdu w F.. W Polsce też dokonuje się wyrejestrowania pojazdu przy analogicznych uszkodzeniach i szkodach całkowitych. Do jego ponownego zarejestrowania konieczne jest spełnienie odpowiednich wymogów, które były badane przez powołane do tego organy, co nie podlega kontroli w niniejszej sprawie.

Bez znaczenia jest obecnie również okoliczność, że wskazany w fakturze powyższy świadek prowadzący powyższy A., w ramach którego dokonano sprzedaży, zaprzecza aktualnie dokonaniu sprzedaży. Możliwe jest, że sprzedaż tego samochodu nie została nigdzie zgłoszona przez A. i to jest przyczyna obecnego stanowiska świadka.

Powód w zawieranej z pozwanym Towarzystwem (...) polisie wykupił opcję utrzymania sumy ubezpieczenia z dnia zawarcia umowy. Zgodnie z dołączoną do akt sprawy wyceną (...) wartość pojazdu w dniu zawierania polisy, tj. 10 stycznia 2013 r. wynosiła 58.374 zł. Okoliczność tę podkreślił biegły powołany na okoliczność oszacowania wartości pojazdu k. 124.

Zwrócić należy uwagę, że stanowiące integralną część umowy ubezpieczenia potwierdzonego polisą k. 19 Ogólne Warunki Ubezpieczenia k. 22-33 (OWU) w §28 ust 2 potwierdzają, że wartością rynkową pojazdu jest wartość z dnia zawarcia umowy.

Analiza §13 OWU w szczególności porównanie w tym paragrafie ust. 1 pkt 3) z ust 1 pkt 4) i zestawienie ich z ust. 2 wskazuje jednoznacznie na warianty ubezpieczenia oferowane przez pozwanego:

- w razie zaistnienia szkody kradzieżowej w wariantcie „utrzymanie sumy ubezpieczenia” pozwany wypłaca 100% sumy ubezpieczenia,
- w razie zaistnienia szkody kradzieżowej w wariantcie „110% sumy ubezpieczenia” pozwany wypłaca 110% sumy ubezpieczenia.

Jest to dopuszczalne w świetle obowiązujących przepisów, w szczególności np. art. 824¹ Kc, żeby ustalać możliwość wypłaty sumy pieniężnej przewyższającej wartość szkody.

Skoro tak strony ustaliły, nie może to w tej chwili być kwestionowane.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności, w oparciu o powołane przepisy oraz art. 363 k.c., 805 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną kwotę 58.347 zł (pkt I wyroku).

Roszczenie powoda było uzasadnione również w części dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu przez pozwanego należnego świadczenia. W myśl przepisu art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie, a gdyby w tym terminie wyjawienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe – w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjawienie tych okoliczności było możliwe. Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 14 listopada 2013 r., stąd też Sąd orzekł o obowiązku uiszczenia odsetek ustawowych od dnia 15 grudnia 2013 r., tj. od 31 dnia po zgłoszeniu szkody, natomiast oddalił powództwo jedynie co do żądania zasądzenia odsetek ustawowych już od dnia 14 grudnia 2013 r. (pkt I i II wyroku).

Zgodnie z wyrażoną w art. 98§1 kpc zasadą odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu, powodowi jako stronie wygrywającej należy się zwrot całości kosztów procesu od pozwanego: opłaty od pozwu 2.919 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł, zwrot kosztów zastępstwa procesowego 3.600 zł, zwrot kosztów wynagrodzenia tłumacza (554,85 zł i 169,74 zł).

SSR Arkadiusz Ziarko